

8 INSIKT

8.1 Mod

¹Det första den blivande lärjungen uppmanas till är: studera modet, så att du allt mer kan lägga rädslan åt sidan!

²Modet kommer till envar som vet vägen. Frukta kommer av att inte veta vägen, att ha glömt vägen, att ha villats bort från vägen.

³Vår fruktan avser endast formen, icke individen–jaget, som aldrig har någonting att frukta. Vi fruktar endast så länge vi är beroende av formen, av höljena, av materieaspekten. När vi inser att jaget icke är sina höljen, inser vi att jaget ingenting har att frukta. Vi fruktar så länge vi identifierar oss med formen, tror oss vara höljena. Och alltid finns något av denna identifiering kvar, tills vi blivit kausaljag, befriade från förstajaget.

⁴Förtalet och förföljelserna skall man icke frukta, utan tvärtom populariteten. Detta måste ständigt upprepas, ty också de som borde veta bättre, låter sig påverkas av massans åsikter.

⁵Om du förtalas och förföljs, när du utför ditt arbete för det allmänna bästa, för mänsklighetens bästa, för den kommande världen, så håll ditt huvud högt! Så har man ju tidigare förtalats och förföljts alla mänsklighetens sanna välgörare utan ett enda undantag.

8.2 Kunskap

¹En djupare insikts logik synes ofta ologisk för okunnighetens enklare logik.

²Kunskap ger insikt, som är verklighetssinnets omdömesförmåga i det som rör kunskap. Insikten visar sig i förutsägelsens riktighet och i tekniska tillämpningens ofelbarhet.

³Den som har kunskap om livslagarna, har verklig insikt och livsförståelse.

⁴Kunskap sammanhänger med den faktiskt i nuet existerande världen och avser samlandet av vetande tidsåldrarna igenom. Den är nära förbunden med minnet och återerinringen av en gång gjorda insikter, det medvetna återförvärvet av allt som lagrats i kausalhöljet under många inkarnationer. Detta avser främst kausallotusens kunskapsblad och mentalmedvetenheten. Kunskap är det som åstadkommer en effektivt fungerande relation mellan denna yttersta bladkrets, mentalmedvetenheten och hjärnan. Den bestående faktorn i kunskapen är förmågan att sätta det förflutna i samband med det närvarande och därmed möjliggöra ett ändamålsenligt liv i fysiska världen.

8.3 Visshet

¹Plågas människan så av ovisshet, att hon hellre nöjer sig med en blott skenbar visshet? Hon måste känna sig viss, men denna känsla av visshet är en illusion, eftersom vi faktiskt lever i ovisshet (och de flesta i fruktan), då vi icke kan se in i framtiden. Även skeptikern är viss på sin skepticism.

²De som studerar esoteriken, har fått mer än de behöver för att icke falla offer för livsokunnighetens spekulationer om världs- och livsåskådning. De har fått kunskap om de väsentliga livslagarna för att själva kunna lösa sina egna livsproblem. Det är inte meningen att vi ska ha förhållningsregler för alla tänkbara livssituationer. Därmed bleve vi robotar i stället för medvetna väsen. Vi utvecklas genom att lösa de livsproblem som det hör till mänsklighetens uppgifter att lösa. Medvetenhetsutvecklingen är ingen tanklöshetens process. Vi ska utveckla vårt förnuft och vår omdömesförmåga genom att tillämpa den kunskap om livslagarna vi fått. Envar har att själv lösa sina problem efter bästa förmåga. Det utesluter inte att vi analyserar våra individuella problem med en mera livserfaren. Men det avgörande beslutet måste vi själva stå för, antingen vi vill eller inte. Vi har ingen rätt att skylla på andra.

³Vi har fått tillräckligt med esoteriska fakta för att kunna få en riktig vision av tillvaron, av livets mening, bilda oss en förnuftig och ändamålsenlig världsåskådning; fler fakta än vi har

någon användning för, någonsin kan tillämpa, annat än till spekulationer som hindrar oss från att leva ett förnuftigt, tjänande liv. Vår ständiga fråga inför allsköns spekulationer borde vara ”behöver vi veta detta för att leva?”.

8.4 Vishet

¹Vishet är den invigdes kännetecken, och denna äger han, även om hans praktiska kunskap om världsliga förhållanden – historiska, geografiska, ekonomiska och kulturella – kan lämna mycket övrigt att önska. Lärjungarna inom en lärares grupp kan förse honom med allt dylikt han själv inte behöver veta av mänsklig kunskap. En esoterisk lärare vet alltid var han skall inhämta kunskap. Visheten uppenbaras genom ideer, som ofta kraftigt strider mot mycket världsligt vetande. Visheten förnimmer inneboende förmågor och möjligheter att uttrycka till andrajaget (45:4–47:3) hörande egenskaper.

8.5 Förståelse

¹I träningens början är lärjungen alldeles ur stånd att fatta vidden av sin egen förståelse, ty mentalhöljets medvetenhet vet mycket mer än hjärnan förmår registrera. Senare, när han blir invigd och kan identifiera sig med kausalmedvetenheten, registrerar denna insikterna medvetet, och då mycket mer och mycket djupare än mentalmedvetenheten kan uppfatta. Därför uppmanas lärjungen att avstå från att söka bedöma vidden av sin förståelse, att endast fundera och reflektera på det han fått lära.

8.6 Hinder för insikt

¹Det finns två tendenser i människornas tänkande, båda lika fördärliga: tendensen till lättrogenhet och tendensen till dogmatisering. Lättrogenheten medför att vi godtar snart sagt vilka galenskaper som helst. Dogmatiseringen är medvetenhetsutvecklingens största hinder. Teologins dogmer är byggda på så kallade historiska skenfakta, som är falska förvissningar. Filosofins dogmer är mentala felkonstruktioner, och ännu har filosoferna icke lyckats lösa något fundamentalt verklighetsproblem. Vetenskapens dogmer är dagens hypoteser, som läres ut i skolor och på universitet såsom giltiga och alltför ofta blir bestämmande för en hel generations tänkesätt.

8.7 Särskilda insikter vid studiet av hylozoiken

¹Det visar sig att också de, som länge studerat hylozoiken, sällan anstränger sig att draga ut de många viktiga konsekvenserna, följsatserna, ur de grundläggande satserna och axiomen, samtidigt som de ivrigt söker tillägna sig ny kunskap. Men viktigare än att stoppa i sig ny ”andlig föda” är att ”tugga och smälta” det man redan mottagit. Man kan ge dem rådet: 1) samla de grundläggande hylozoiska satserna och axiomen; 2) kombinera dem i grupper om två, tre eller fyra såsom de naturligt hänger ihop; 3) se efter vilka nya ideer, som kan erhållas genom dessa kombinationer. Här följer ett exempel. Vi kombinerar följande två satser: ”alla ting står i kontakt, förbindelse med varandra” och ”varje ting har en innebörd, en mening” vilket i sin tur betyder att ”varje ting säger något om sig självt”. Resultat: ”Varje ting säger något om varje annat ting.” Detta är förnuftsgrunden för all spådomskonst och svarar exempelvis på frågan: ”Hur kan vanliga spelkort, som man lägger på bordet, säga något om mig själv eller någon annan?” En helt annan sak är att förmågan att uppfatta det ”varje ting säger” är olika utvecklad hos olika individer.

²En liknande intellektuell övning är att inse hur vissa hylozoiska fakta med nödvändighet framgår av andra, så att dessa andra fakta utgör den nödvändiga logiska grunden till de förra. Här följer ett exempel. Faktum att planethierarkin finns såsom en organisation av monader tillhörande femte naturriket, vilka osjälviskt arbetar för de fyra lägre naturrikenas medveten-

hetsutveckling, framgår med nödvändighet av följande grundläggande hylozoiska fakta: 1) vår kosmos är redan en fulländad organisation, vilket innebär att kosmos' alla naturriken och gudomsriken redan är organiserade. 2) Dessa naturriken och gudomsriken består av monader, som alla har nått det rike, där de befinner sig, genom att utveckla sin medvetenhet. 3) Denna sin medvetenhetsutveckling till allt högre naturriken och gudomsriken kan monaderna genomföra endast genom att tillämpa livslagar. 4) En av dessa livslagar, som monaderna inte kan underlåta att tillämpa, om de vill högre, är enhetslagen, vilken just säger att vägen till högre medvetenhet går genom utgivande offer och tjänande. Följaktligen måste planethierarkin finnas och utföra just det arbete den utför: att tjäna de lägre naturrikerna i deras medvetenhetsevolution. De monader, som är planethierarkins medlemmar, kan inte ha nått dit, där de nu är, och kan inte heller nå ännu högre stadier, utan att ha tillämpat och fortsättningsvis tillämpa enhetslagen gentemot alla lägre naturriken.

8.8 För aspirantskapet nödvändiga insikter

¹Vi människor är ofullkomliga, fulla av fel och brister. Annars vore vi övermänniskor eller gudomsväsen. Det hjälper oss icke att stirra på våra fel och gräma oss över begångna dumheter. Vi kan lära av dem i stället.

²Människan är inte obotligt ond. Men det ser så ut, emedan man har odlat hatet, dömt och fördömt, endast sett på fel och brister och därigenom förstärkt dessa tendenser. Hade man sökt upptäcka alla goda möjligheter, så skulle det ha sett annorlunda ut. Människan är delaktig i kosmiska totalmedvetenheten och har alltså förutsättningar att bli delaktig i kosmiska gudomligheten. Men hon måste göra något för det. Evolutionen betyder arbete på att bli bättre och hjälpa också andra att bli bättre.

³Har man väl insett livets mening – förvärv av allt högre slag av materiehöljen med dessas allt högre slag av medvetenhet –, så förstår man varför de gamle talade om livets illusioner: detta att hålla fast vid det lägre såsom enda verkligheten, då i själva verket just det högre är ett högre slag av verklighet och högsta kosmiska rike är livets mål. Själva evolutionsprocessen består i en serie frigörelser från det lägre för att kunna övergå till det högre. "Att avstå" känns för den livsokunnige såsom ett offer men är för den verklighetskunnige glädjande tecken på att han är färdig med detta lägre och får göra ett utbyte mot något oändligt mycket värdefullare. Evolutionen ter sig nerifrån som en serie offer och uppifrån som en serie vinster. Offer, avstående, frigörelse, elimination är samma sak och förutsättning för fortsatt medvetenhetsförvärv.

⁴Inga livsformer består. Alla slags materieförmer är förgängliga och kan alltid utsättas för angrepp, både utifrån och inifrån. Endast monaden är osårbar och oåtkomlig. Människorna talar om "att taga liv". Men detta är omöjligt, ty monaden är evig, odödlig, oförstörbar, och ingenting är vissare än att alla en gång ska bli högsta kosmiska jag. Det garanterar ödeslagen.

⁵Det är en fullständigt felaktig livsuppfattning att vi inkarnerar för att vara lyckliga och att livets mening är nöje och njutningar. Lyckan är ett resultat av rätt livsinställning och är något människan själv måste förvärva genom tjänande och enhetssträvan. De flesta har så mycken dålig sådd att skörda att lyckan för dem synes ouppnåelig och oftast är att likna vid oasen under ökenvandringen.

⁶Så länge själva livsformen betraktas såsom det väsentliga, går den livserfarenhet förlorad som formen eljest kunde ge. Uppmärksamheten är riktad åt fel håll: åt materieaspekten i stället för medvetenhetsaspekten. Ifall jaget såsom förstajag insåge detta, skulle det ojämförligt snabbare kunna bli ett andrajag.

⁷Vi måste vilja leva och vilja leva för att tjäna utvecklingen, mänskligheten och enheten. Det finns ingen död utan endast avläggande av utslitna inkarnationshöljen. Livet är en oavbruten kontinuitet, om vi ser den från reinkarnationens synpunkt och vet att nya livet i själva verket tar vid där det förra slutade. (Vi föds i samma soltecken vi "dog" i och i samma

uppgångstecken, med orsakskedjan oavbruten; en sak vi finner när vi såsom kausaljag kan följa reinkarnationskedjan. Det är ett oavbrutet liv, symboliskt talat ett femhundraårigt liv, där varje dag är en ny inkarnation.)

⁸En människa når inte frihet från ”karma” genom att avstå från handling, inte heller når hon fullkomning blott genom att avstå från begären. Ty ingen kan någonsin ens för ett ögonblick avstå från att handla, hjälplös förmås envar till handling genom naturens krafter. Därför är vi kallade till ett handlingens liv, handling för det allmänna goda.

⁹Energi följer tanken efter måttet av tankens kraft och kvalitet, inte efter måttet av tankens föremål.

¹⁰Monaden i triadhöljet (mindre kausalhöljet, ”personligheten”) använder mentalmedvetenheten på i huvudsak två sätt: 1) såsom redskap för iakttagelse och kontroll av förstajagets olika slagen av medvetenhet; 2) såsom redskap för överföring av kausalmedvetenhet till mentalmedvetenheten, så att denna kan vidarebefordra den till hjärnan.

¹¹Aspiranternas undervisning avser mentalmedvetenhetens dubbla användning, energins natur, planen för medvetenhetens evolution i alla naturrikerna, målet för mänsklighetens liv och utveckling, sätt och metoder för den mänskliga medvetenhetens utveckling.

¹²Huruvida aspiranten var mogen att antagas till lärjunge var tidigare en rent individuell fråga, men i dag handlar det om huruvida den grupp aspiranten ingår i är mogen att antagas.

¹³Förstajaget har tre mål: att upptäcka enheten, att förvärva kunskap om verkligheten, att förvärva viljan att förverkliga. Det är med dessa insikter och förmågor vi kan bli dugliga redskap för planethierarkin och bli lärjungar.

¹⁴Det finns ingen genväg till andrajaget. Individiden måste själv ha löst förstajagets problem, bemästrandet av medvetenheten och energierna i sina inkarnationshöljen, genom teori och experiment själv insett illusionernas och fiktionernas ohållbarhet. I det fallet hjälper det icke att tro sig om att kunna det, tro sig om att redan ha gjort det. Alla dylika antaganden är illusioner, tills jaget definitivt blivit ett kausaljag. In i det sista är förstajaget i alla fall ett förstajag. Alltid är det något som fattas.

8.9 Ideer

¹Ideerna är hjälpmedel för begripande av verkligheten. Liksom livets rikedom består i relationer, så består tänkandets rikedom i ideer. Vi måste ha ideer. Vi behöver så många vi kan få. Vi får aldrig för många. Med varje idé ökas möjligheten till förståelse av en ytterligt svårbegriplig värld. Ju fler ideer vi har, desto mer ser och upptäcker vi. Människorna kommer att förbli kunskapsfientliga, tills insikten vaknat att varje ny idé endast ökar vår insikt och förståelse, vår omdömes- och orienteringsförmåga.

²Har vi inga förnuftiga ideer, så har vi oförnuftiga. Ju färre ideer vi har, desto säkrare är vi dessa ideers slavar. De flesta är, utan att ana det, offer för sina alltför få och primitiva ideer. Ju fler ideerna är, desto friare är vi, desto större möjlighet till val mellan olika ideer har vi.

³Verkligheten kan överensstämma med en idé men sällan eller aldrig med idéns s.k. logiska konsekvenser, såvida icke ideer utvecklas ur idéomslag i vilka de förut invecklats. Så snart vi börjar teoretisera, ha vi lämnat verklighetens fasta mark. Det hindrar oss ej från att teoretisera. Men det borde hindra oss från att fanatisera.

⁴Vi lägger i allmänhet för stor vikt vid en gång förvärvade uppfattningar, som snart ersätts av ändamålsenligare eller rationellare i den skenbart oändliga intellektuella utvecklingsprocessens strävan mot allt större exakthet och klarhet.

⁵Ideer kan ibland vara farliga för okritiska, som icke inser deras relativitet eller för idéfanatiker, som övervärderar ideerna. Hos de idékulturella, vilka liksom genomarbetat kulturens idématerial, får varje idé sin begränsade betydelse. Människan har därmed blivit ideernas herre. Ideerna är då icke längre oroselement utan skänker det lugn all klar översikt ger.

8.10 Lärjungarnas arbete med ideer

¹När lärjungen genom antahkarana uppfattat en kausalidé (47:3 eller 47:2), måste han medvetet föra ned denna till det högre mentala (47:4,5), där den först kan "klädas i form", formuleras i ett begreppssystem, en system- eller perspektividé. Dessa högre mentalkonstruktioner är inte fattbara för massan på civilisationsstadiet. Först den ytterligare konkretiseringen till princip tänkandets nivå gör idén allmänt fattbar, men vanligen måste den då delas upp i flera samhöriga mentalbegrepp. En liknelse: med fyrdimensional syn kan man se den tredimensionala kubens alla sidor på en gång, med tredimensionell syn kan man inte se dem alla på en gång utan endast i en följd alltmedan kuben vrids, i tvådimensionell framställning kan alla ytorna visas på en gång men inte i deras rumliga sammanhang. Denna liknelse avser att visa att nerdimensionering alltid medför begränsning av uppfattningen och framställningen.

²Aspiranten på lärjungaskap strävar efter att fatta mentalideerna i 47:5 och 47:4 och att med förståelse tillämpa på sitt dagliga liv den kunskap han vunnit. Lärjungen – med lärjunge menas också första och andra gradernas invigda – strävar efter att uppfatta kausalideerna i 47:3 och 47:2 och att praktiskt tillämpa sin förståelse av hur orsaker i kausalvärlden ger verkningar i de lägre världarna. Tredje och fjärde gradernas invigda tillämpar sin förståelse av krafter i mental-, kausal- och essentialvärldarna och sin förmåga att använda dem i sitt arbete med att genomföra planetregeringens avsikt.

³Skillnaderna och gränserna mellan de tre kategorierna är inte så skarpa och fasta som framställningen ovan kan ge anledning att förmoda. Livet är flöde och rörelse, och det är många nivåer att avverka på vart och ett av de angivna tre stadierna. Den redogörelse för initiationerna, som här har lämnats, är avsedd att framhålla vissa väsentliga fakta och motverka vissa rådande missuppfattningar. De framställningar av initiationerna, som ockulta sekter tidigare gjort, är blandningar av fakta och fantasier, produkter av det lägre mentals känslotänkande, har därför en kristalliserande och förvrängande verkan och tjänar också till att frammana andlig självskhet och isolering liksom även emotional nyfikenhet på bekostnad av mental insikt.

8.11 Symboliska antydningar

¹Esoteriska lärare lämnar särskilt viktig undervisning i form av symboliska antydningar, vilkas innebörd lärjungarna skall söka utröna genom sin intuition. Förr brukade läraren varsko lärjungarna i samband med varje sådan antydan: "Detta är en antydan. Meditera på den!". Numera förfar lärarna inte på detta sätt, utan de ger mycket viktiga antydningar utan att särskilt påpeka dessa. Det blir då lärjungarnas sak att uppfatta inte bara antydans innebörd utan också att det är en antydan. I detta fall menas med symbolisk antydan en utsaga som ytligt sett förefaller ha en bestämd mening, men vid djupare betraktelse inses betyda något mycket mer och viktigare. En nyckel till den riktiga tolkningen av en symbolisk antydan ligger i dess samband med riktningens idé.

8.12 Lärjungens mottagande av insikter

¹Hittills har insikter kommit till lärjungarna oväntat och oplanerat. I den nya tidsåldern skall lärjungarna alltmer tillämpa särskilda meditationsmetoder för att påskynda processen att mottaga insikter och uppenbarelser. Lärjungarna skall lära sig att arbeta medvetet och kunnigt för att erhålla mera ljus och därmed bespara sig själva och lärarna mycken tid.

²Varje ny insikt skall bemästras i fyra avseenden: 1) De mentala, kausala, esoteriska, till hierarkin och andrajaget hörande *fakta* insikten representerar. Varje insikt har sin egen form i solsystemets världar, som alla är världar ingående i den kosmiska fysiska världen. 2) Den *mening* som dessa fakta och former höljer och döljer och som den inseende måste söka. 3) Den *verkan* som insikten avses ha i lärjungens eller den invigdes liv, tjänande och förhållande till kamraterna och läraren. 4) Den *frötanke* som ligger i insikten, den potential till att frammana nästa insikt i den ändlösa följd av uppenbarelser.

³Uppenbarelse, insikt fås inte gratis utan måste köpas: med mentalt, emotionalt och fysiskt arbete.

8.13 Lärjungen mottar insikten i tre stadier

¹Lärjungen mottar insikten eller uppenbarelsen i tre stadier, som kallas ”genomträngning”, ”omriktning” och ”framvisning”.

²*Genomträngning* handlar om att lärjungen borrar sig igenom emotionalvärldens illusioner och mentalvärldens fiktioner för att nå andratriadens medvetenhet och därmed bli allt klarare över planen för mänskligheten. Varje lärjunge, som gör detta och når insikt, sprider sedan det ljus han fått till andra; bidrar till att skingra illusionerna och fiktionerna för sina medmänniskor.

³*Omriktning*. När lärjungen väl upplöst illusioner och fiktioner, inser han plötsligt att han gjort detta och intar en bestämd ståndpunkt, där han är rätt inriktad mot visionen eller, annorlunda uttryckt, mot planetregeringen. Lärjungen är nu inom hierarkins verkningskrets, antingen han står i utkanten av hierarkin eller inom denna och deltar därmed bestämt i hierarkins strävan. Denna strävan är inte i första hand riktad mot mänskligheten, utan mot planetregeringen, vår planets högsta centrum. Planethierarkin riktar sig mot mänskligheten endast i den mån denna själv begär ledning och hjälp. Hela hierarkin är dock ständigt riktad mot att uppfatta planetregeringens vilja. Liksom lärjungen på ett tidigt stadium har att omrikta sig så, att han intar rätta relationer med sina medmänniskor, så skall den mer framskridne lärjungen på initiationernas väg omrikta sig så, att han intar rätta relationer med planethierarkin och samtidigt blir medveten om planetregeringen. Omriktning handlar alltid om fokuserad strävan.

⁴*Framvisning*. Efter att ha arbetat sig igenom de två första stadierna – genomträngning och omriktning – har den invigde nått ett visst mått av insikt om planen och planetregeringens vilja. Som resultat därav strävar han nu att i det yttre framvisa och uttrycka så mycket av denna insikt som han förmår. Han blir en utpost för planethierarkin och en förmedlare av dess ljusenergi.

8.14 För lärjungaskapet nödvändiga insikter

¹Vad som finns i inkarnationshöljernas världar är uteslutande till för att möjliggöra för jaget att dels förvärva kunskap om verkligheten i dessa världar, dels förvärva däri möjliga egenskaper och förmågor. Men vid intet av detta får lärjungen ”hänga fast” och anse omistligt värdefullt. Han måste utan saknad kunna avstå från allt som hindrar.

²Lärjungen göres uppmärksam på att han ägnar alldeles för mycken tid åt sitt förstajag. Det är andrajaget, som är hans närmaste mål, och det är dess intressen han bör söka förstå och i görligaste mån odla. Ifall förstajaget icke vill bli redskap åt sitt andrajag (Augoeides), så ”står det i vägen”. Visserligen befrias individen då och då från sitt förstajag (inkarnationshöljerna) men har föga glädje därav, eftersom monaden i sin förstatriad i kausalhöljet bara producerar ett nytt lika misslyckat förstajag. De nya höljerna är ”kopierade” på förstatriadens egenskaper och förmågor och motsvarar i regel dess utvecklingsnivå.

³Det nyare slags meditation, som planethierarkin undervisar lärjungarna i, är avsedd att få lärjungarna att vända uppmärksamhet bort från personliga problem, överge den tidigare intensiva fokuseringen på förhållandet mellan lärjunge och lärare. Gruppens fastare förening och dess tjänande ligger till grund för detta nya slags meditation, icke individens förhållanden och enskilda strävan. Den tidigare individualismen förföll alltför lätt i andlig själviskhet och separativ tendens.

⁴För att bli ett andrajag måste man ”offra” sitt förstajag med allt vad detta innebär, med dess innehåll av otal onödiga ”behov”, teorier, feluppfattningar av så gott som allt, allsköns önsknings. Genom att glömma sig själv, glömma sin egen utveckling, leva för mänskligheten, utvecklingen och enheten förvärvar man automatiskt alla erforderliga egenskaper och förmågor och efterhand allt högre slag av medvetenhet.

⁵Läraren säger till lärjungen: ”Jag skall bli nöjd, om du glömmer både dig själv och mig i arbetet för andra.”

⁶Lärarna har erfarenheter av sådana lärjungar, som de måste skydda sig emot: sådana nämligen som är (om än omedvetet) andligt själviska och alltför ivriga efter kunskap och utvecklingsenergi. Lärarna har erfarenhet även av andra, som är över hövan försiktiga ifråga om egen utveckling. Det kan bli både för mycket och för litet.

⁷Lärjungen låter envar ha sin uppfattning. Det är icke hans sak att pracka sitt vetande på andra. Ifall han möter sökare, som fortfarande söker och vill ha kunskap, kan han redogöra för sin syn på livet; men längre går han ej.

⁸Lärjungar har inga privilegier. Till sin egen börda har de att bära andras bördor (fysiska, emotionala, mentala) och vara glada och tacksamma för det. De får sin rikliga andel i mänsklighetens olika slag av sjukdomar och invaliditet. De som tror annat, misstar sig. Men det förstås: det finns komensationer, ehuru livsokunniga inte skulle uppskatta dessa.

⁹Lärjungen finner sig i även så kallade olidliga förhållanden, som icke kan ändras och som i regel förlängs genom inre motstånd och revolt. Han lever oberörd vidare trots alla vidriga omständigheter.

¹⁰För humanisten ligger tendensen nära att vid dagliga desillusioner häpna över människors självblindhet och själviskhet, finna det lönlöst göra någon insats för att hjälpa. Lärjungen får lära sig att allt detta och mer därtill endast sporrar till förnyade ansträngningar och att det inte är hans sak att avgöra, om hans arbete synes bortkastat eller om han kämpar för en förlorad sak. Han vet sig vara redskap för dem som vet och förstår.

¹¹Det är genom att försöka som vi skapar förutsättningar för att slutligen lyckas. Lärjungen, som undrar om något visst kan vara möjligt för honom, får alltid till svar: försök! Utan att försöka lyckas man aldrig. Och varje misslyckande för en bit framåt. Alla misslyckas (även de i högre riken) och räknar också alltid med den risken.

¹²Lärjungen tjänar på alla de sätt han kan, först och främst där han bäst kan tjäna, oberoende av hur stort eller smått det är. Han frågar aldrig efter om hans arbete har någon betydelse, gör någon insats, om det förefaller bortkastat. Han gör sitt, sen får resultatet bli vad det vill. Han är en tjänare och utför sitt arbete i sin herres tjänst, och resultatet får bli hans ”arbetsgivares” sak. Den vanliga frågan ”om det tjänar något till” är icke hans uppgift att besvara. Den angår honom inte.

¹³En lärjunge talar aldrig om sig själv. Det har sagts otaliga gånger och tycks aldrig uppmärksammas eller ständigt glömmas. Han driver det ända därhän, att han icke ens märker sådant som berör hans förstajag, som han vill glömma. Den som ej kan glömma sig själv, är oduglig för lärjungaskapet.

¹⁴En följd därav är också att lärjungen inte intresserar sig för andras förstajag och dessas förehavanden, såvida han icke därmed kan hjälpa. Detta är imperativt. Därmed är också allt vad nyfikenhet, skvaller, negativ kritik (men inte saklig analys för förståelse) heter definitivt eliminerat. Andras privatliv är tabu.

¹⁵En av D.K.:s lärjungar utbrast för sig själv, ”nu vet jag allt jag behöver veta, en dag skall jag också förverkliga det”. Läraren (som alltid vet vad hans lärjungar tänker i livsfrågor) svarade i ett brev: ”Hörde vad ni sade. Och oundvikligen blir det så; men frågan är, när? Och det beror enbart på er själv.”

¹⁶Den spänning lärjungen lever i består i aktgivande och förväntan på nya dagens erfarenheter och lärdomar, i beredskap på alla eventualiteter. Det är ingen fysisk spänning, som skulle trötta och utmatta, utan mental uppmärksamhet parad med glädje att få lära.

¹⁷Lärjungen är till största delen hänvisad till sig själv och sin grupp. Han får material att bearbeta, fakta, vinkar, men det blir hans sak att använda detta på rätta sättet. Medveten om sin begränsning, om vad som återstår att erövra (46 av 49 olika slag av världsmedvetenhet), om de uppgifter han fattar såsom sina och sällan lyckas med som han hoppas, upplever han

också livets bana med dess höga berg och djupa dalar. Med den kunskap han har om mänskligheten gör han sig inga illusioner om sin egen insats. Det fordras tillit till Lagen och till visheten i högre världar för att kunna gå lärjungaskapets smala, branta väg. De som tror sig färdiga för den, är de som misslyckas med inträdesproven.

¹⁸Världens lärjungar är mellanhänder mellan hierarkin och mänskligheten. De är den mänskliga strävans omedelbara produkter. De anger takten i mänsklighetens utveckling, och de står därför i nära förbindelse med människornas medvetenhet.

¹⁹Lärarna i hierarkin har tränats i iakttagandets konst. De står hela tiden beredda att göra de nödvändiga förändringarna i sitt undervisningssätt, så snart det mänskliga medvetandet vuxit ifrån de gamla framställningarna av de alltid behövliga sanningarna. Det är lärjungarna, som anmäler behovet till lärarna, varefter dessa inför de erforderliga förändringarna.

²⁰Det tillhör den invigdes öde att till människorna föra ut de nya sanningarna och de nya, utvidgade framställningarna av esoteriken. I denna verksamhet arbetar den invigde under ödeslagen. Denna lag inverkar på hierarkins olika departementsgrupper liksom på hierarkin i dess helhet. Denna ödeslag har varit aktiv sedan hierarkin grundades på jorden och är resultatet av det självåtagna, hängivna tjänande som utmärker hierarkin. Den är en sjufaldig lag, eftersom den verkar med modifikationer i enlighet med hierarkins sju departement. Till skillnad från skördelagen har den inga negativa yttringar (såsom dålig skörd), då den uteslutande är resultat av osjälviskt motiverade, självmedvetna väsens arbete.

²¹Alltmer betonas vad lärjungarna kan göra för mänskligheten och de lägre naturrikerna, och allt mindre vad hierarkin kan göra för lärjungarna.

²²Även en lärjunge kan bli offer för både illusivitet och fiktivitet, för auktoriteter i emotionalvärlden, så lärjungaskap betyder ingalunda ofelbarhet.

²³Även en lärjunge ha rätt i att gissa, om han säger, att det är en gissning och inte något han vet. Att andra tar hans gissning för sanning, är inte hans fel. För gissarens del visar det bristande kontakt med Augoeides.

²⁴Lärjungen lär sig så småningom inse sin egen totala livsokunnighet, inse hur litet han kan begripa och förstå. Det är något mänskligheten icke insett, och innan dess är det icke mycket bevänt med vars och ens medvetenhet. Lärjungen får sätta sig på skolbänken och tänka om, lära om allt han tror sig veta och förstå, befria sig från sina emotionala illusioner och mentala fiktioner. Det förefaller honom vara ett sisyfosarbete. Men det blir gjort, även om det tar inkarnationer i anspråk.

²⁵”Glädje ger styrka.” Det är ett esoteriskt axiom, som lärjungen till planethierarkin får inarbeta i sin dagliga meditation.

²⁶Lärjungen får veta att han är väl omhändertagen, så att han icke behöver oroa sig. Augoeides, som representerar ödeslagen, ser till att han får göra erforderliga erfarenheter. Skördeinstanserna fullföljer sin uppgift. Planethierarkin vakar med alla sina resurser över honom. Han behöver inte tänka på sig själv, sin egen utveckling, sitt förhållande till alla dessa skyddsmakter. Den som lever för andra, för att tjäna och hjälpa, utvecklar automatiskt alla erforderliga egenskaper. Han får den kunskap han behöver för att lösa sina uppgifter i den esoteriska grupp han tillhör, erhåller erforderliga upplysningar av en medlem i planethierarkin.

²⁷Lärjungen uppmanas att ”i provningens stunder” komma ihåg att ”hans själ vakar över honom och att hans själ är ett med alla andra själar, att för själen finns varken ljus eller mörker, endast existens och kärlek. Det finns ingen skilsmässa, endast identifikation med all kärleks hjärta (essentialvärlden). Ju mer du älskar, desto mer kärlek (essentialmolekyler) får du att ge.”

8.15 Lärjungens skolning inför initiation: från mental till kausal medvetenhet

¹Lärarens främsta uppgift är att hjälpa lärjungen att utveckla kausalintuitionen och att samtidigt hålla den mentala uppfattningsförmågan i ett aktivt och sunt tillstånd. Detta gör läraren framför allt genom att möjliggöra för honom att rätt uppfatta och rätt bedöma förhållandet

mellan det kausala och det mentala.

²Det första lärjungen måste lära sig i det han förbereder sig för initiation är att skilja på kausalideer (47:2 och 47:3) och högre mentalideer (47:4 och 47:5). Den praktiska betydelsen av denna åtskillnad ligger i att kausalideer är ofelbara verklighetsideer, medan mentalideer, också de av högsta slag (47:4), är fiktioner och endast i bästa fall är nerdimensioneringar (och därför alltid viss mån förvrängningar) av kausalideer.

³Det som lärjungen på tidiga stadier tar för kausalintuition är vanligen högre mentalideer: först 47:5, sedan 47:4. Dessa högre mentalideer, som lärjungen umgås med och tror vara kausalideer, är endast de breda, generella och inklusiva uppfattningar som den gradvis växande mänskliga intelligensen själv förmått formulera och som släktets mest framstående tänkare lätt fattar men som på nybörjaren i esoterik kan verka som häpnadsväckande uppenbarelser.

⁴Efter många misstag inser lärjungen att han inte själv kan avgöra till vilka medvetenhetslag hans insikter och uppenbarelser hör, utan att han måste steg för steg undervisas om detta av sin lärare. Endast läraren, som själv gått vägen i hela dess längd, kan veta alla dess etapper och stadier. Återigen huvudregeln i all esoterik: man måste anstränga sig att se på tingen ovanifrån, ej underifrån.

8.16 Lärjungarnas skolning inför initiation: förvärv av sex särskilda förmågor

¹Lärjungarnas skolning inför initiation var förr mest inriktad på att nå kontakt med kausalmedvetenheten och inträda som medlemmar i lärarens strålgrupp ("ashram"). Numera handlar det mera om att utveckla sex slags förmågor: 1) förmågan av insikt om planetariska relationer, 2) förmågan av intelligent vaksamhet, 3) förmågan av inriktning mot mänskligheten, 4) förmågan att registrera högre slags intryck, 5) förmågan att framkalla viljan, 6) förmågan att förnimma det nära förestående.

²Förmågan av insikt om planetariska relationer går utöver äldre tiders strävan att upprätta relation med Augoeides, läraren i planethierarkin och dennes strålgrupp. Förmågan till relation vidgas och fördjupas i fyra riktningar: uppåt till femte naturriket, nedåt till de undermänskliga rikena, utåt till mänskligheten och inåt till den "inre guden", Augoeides.

³Förmågan av intelligent vaksamhet innebär ständig riktad uppmärksamhet på skeendena och omständigheterna i vardagslivet. Därmed väcks både viljan och medvetenheten om ödet.

⁴Förmågan av inriktning mot mänskligheten. Den sovande, mekaniska människans upptagenhet med sig själv måste ersättas med den vaknande, medvetna människans levande intresse för andras bästa, andras medvetenhetsutveckling.

⁵Förmågan att registrera högre slags intryck är ett högre slags känslighet, icke av det psykiska (emotionala) slaget utan av kausalt och senare högre slag: Augoeides' maningar och inspirationer, inspiration som utstrålar från den esoteriske läraren och hans strålgrupp.

⁶Förmågan att framkalla viljan, varmed inte menas personlig målmedvetenhet, beslutsamhet eller egensinne, utan förmåga att uppfatta, om än aldrig så svagt, planetregeringens plan, konkretiserad till vad man själv förmår göra och sedan göra det, vad det kostar ifråga om personligt offer, utan tvekan och utan rädsla.

⁷Förmågan att förnimma det nära förestående. Därmed avses inte vad som är nära förestående hos enskilda eller grupper, i mänskligheten eller på jorden. Det som menas är vad som ligger i de ideer i idévärlden, som förr eller senare måste förverkligas.

⁸Dessa förmågor kan lärjungarna utveckla om de är rätt fokuserade och rätt inriktade.

8.17 Viljeaspektens framträdande

¹Höjandet av fordringarna för lärjungaskap och initiation hänger nära samman med viljeaspektens allt tydligare framträdande i människan och allt starkare nedströmning av energier från tredjetriaden. Detta uttrycker sig bland annat i mänsklig enhetssträvan, mänskligt samarbete.

²Viljan är inte, som många tror, ett kraftfullt uttryck för avsikt, inte en fast beslutsamhet att göra det ena eller andra. Viljan är i grund och botten ett uttryck för offrandets lag. I enlighet med denna lag inser monaden sitt ansvar, identifierar sig med helheten och lär sig vad ”intet ha (offra allt) och ändå äga allt” esoteriskt sett betyder.

³Viljan är i grund och botten en aspekt av eller ett uttryck för offrandets lag. Ty viljan, såsom den invigde uppfattar denna, är väsentligen den till tredjejaget hörande förmågan, kännetecknad av fast beslutsamhet, att bli ett med planethärskarens vilja eller avsikt. Den är den högsta yttring av det gudomliga som den invigde slutligen framvisar, innan han inträder i den kosmiska expansionen.

⁴Planethärskaren gjorde ett offer, när han beslöt att inträda i denna vår planets form. Detta hans beslut grundades i hans vilja att fungera som vår planets frälsare. Planethärskaren är därmed urtypen för alla världsfrälsare. I sin lilla skala måste också varje invigd lära sig att fungera såsom en frälsare och så uttrycka offrandets lag genom förnuftsstyrd vilja och icke enbart genom impulsiv kärlek. Offret skall inte ses som ett uppgivande, utan som ett åtagande.

⁵Detta planethärskarens offer var tvingande på grund av hans förmåga att i full medvetenhet identifiera sig med medvetenhetsaspekten hos alla monader som ingick i planetkollektivet. Därför åtog han sig uppgiften, dömde sig själv till att stanna så länge som behövs, ”verkande såsom planetens sol och ljus, tills ’dagen var med oss’ randas och pralayas natt sänker sig över hans fullbordade uppgift”.

⁶I enlighet med denna offrandets lag förblir världens herre alltid på vår planet, verkande i det fördolda, okänd för alla de ”frön” han kommit för att rädda, ända tills dessa själva grott och blommat ut till fullkomligt medvetna väsen, då i sin tur kan bli frälsare. Då får dessa också egen erfarenhet av hans existens.

⁷På motsvarande sätt får den invigde lära sig att verka i det fördolda, okänd, icke erkänd och icke hyllad. Han måste uppge sitt särjag för att ingå i ”gruppjaget”, krets av invigda som tillhör hans strålgupp. Han åtar sig de nödvändiga verksamheterna och vidtar de erforderliga förändringarna men mottar ingen belöning annan än vetskapen om att ha hjälpt medvandrare ett stycke fram på samma väg han själv går.

⁸Förståelsen av offer i betydelsen av övertagande av, ettblivande med uppgiften och arbetet, är viktig för alla lärjungar såsom ett mål och en vision.

8.18 Den invigde vet, därför att han arbetar

¹Läraren: ”Jag söker frigöra ert tänkande från den fixa idén att den invigde arbetar därför att han vet. Jag vill vända på detta yttrande och säga att han vet därför att han arbetar. Det finns intet ställe på vägen uppåt, där invigaren säger till den invigde: ’Nu vet du, och därför kan du arbeta.’ Tvärtom gäller: Nu tjänar du och arbetar, och därmed anträder du en ny och svår upptäcktsresa. Du kommer att upptäcka verkligheten steg för steg och nå fram till nya uttrycksområden, därför att du tjänar. Tack vare detta tjänande kommer vissa krafter och energier att framkallas, och din förmåga att använda dem kommer att visa dina kamrater bland de invigda och världen att du är en arbetare, som är fullt medveten på livets insida.”

²Med denna ”livets insida” menas antingen mentalvärlden, kausalvärlden eller essentialvärlden. För lärjungen på begynnelsestadierna fram till tredje initiationen gäller arbetet i mentalvärlden. Efter tredje initiationen arbetar han medvetet i kausalvärlden, tills han blir nog framskriden att arbeta i essentialvärlden. (De gamla esoteriska beteckningarna på dessa tre världar var: meningens värld, orsakens värld och varats värld.) Det som här sägs om dessa tre världar skall inte fattas i en uteslutande betydelse: kausaljaget arbetar i både kausalvärlden och mentalvärlden och förverkligar i fysiska världen. Essentialjaget verkar i alla de nämnda världarna och lägger till detta arbete även förmågan att arbeta i essentialvärlden. Utan förmåga att arbeta också i de lägre världarna skulle de invigda inte kunna nå mänskligheten på dess nivå.